

مطالعه تطبیقی تأثیرات فضای سبز عمودی در طراحی معماری (نمونه های موردی در کشور ایران و کشور مالزی)

حسین محمدی گوجانی^{1*}، سیده مرضیه طبائیان²

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اصفهان (خوراسگان) h mohammadi.arch@yahoo.com

۲- استادیار پایه ۱۲، عضو هیئت علمی تمام وقت، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اصفهان (خوراسگان)

marzieh.Tabaeian@Gmail.com

چکیده

مفهوم طبیعت و چگونگی نگاه به آن در طول تاریخ از مفاهیم بنیادین در تفسیر هستی، علم و هنر بوده است. پیچیدگی مفهوم طبیعت، پژوهش درباره آن را به خصوص پس از تغییرات اساسی در زندگی دوران مدرن ضروری می سازد. با ظهور معماری مدرن در عصر مدرنیته معماری بومی که در جهت همسازی با محیط زیست و طبیعت شکل گرفته بود به دست فراموشی سپرده شد و به واسطه پیشرفت های تکنولوژیکی در استخراج منابع فسیلی و رفع نیازهای سرمایه‌یابی و گرمایشی ساختمان ها به واسطه آن ها، معماری به سمت استفاده بیشتر و بیشتر از این منابع سوق داده شد و رفته رفته روش ها و راه حل های سنتی و بومی سازگاری با طبیعت فراموش شد تا جایی که امروزه حفظ محیط زیست و رسیدن به توسعه پایدار از موضوعات بنیادین جوامع علمی دنیاست. از این رو بررسی و ایجاد تعادلی پایدار و سازمان یافته بین طبیعت، موجودات زنده و محیط مصنوع امری ضروری به نظر می رسد. پژوهش حاضر با بررسی مفهوم فضای سبز عمودی به عنوان نمودی از طبیعت و اجرا به عنوان هنر عمومی، تلاش می کند تا با بررسی چندین نمونه در ایران از طریق مشاهده میدانی و مطالعه تطبیقی با یک نمونه در مالزی، علاوه بر شنا سایی احتمالات و تأثیرات استفاده از فضای سبز در معماری و محیط زیست، هدف و مقصود کاربرد فضای سبز در توسعه ساختمان سازی را نیز مشخص می کند .

واژه های کلیدی : معماری پایدار ، فضای سبز عمودی ، محیط زیست ، هنر عمومی

مقدمه

مطالعه در معماری گذشته و نحوه تعامل انسان با محیط در آن روزگار نشان می دهد که معماری هماهنگ با طبیعت اندیشه تازه ای نیست بلکه معماری تا نیمه قرن نوزدهم محیط زیستی بوده است یعنی تا آن زمان ساختمان ها تعادل محیط زیست را به زیان طبیعت بر هم نمی زده و آلودگی یا تخریب غیر قابل جبرانی به وجود نیاورده بودند. اما با صنعتی شدن جهان معاصر رابطه انسان با محیط دگرگون شده و به واسطه پیشرفت های تکنولوژیکی و با ظهور معماری مدرن ، مدرنیته معماری بومی که در جهت همسازی با محیط زیست و طبیعت شکل گرفته بود به دست فراموشی سپرده شد همین نگرش تکنولوژی محور موجب شد معماری سهم بسزایی را در به مخاطره انداختن محیط زیست بازی کند و آگاهی به این امر بود که مبحث معماری پایدار را در مجموعه مباحث توسعه پایدار حائز اهمیت کرد. زوال طبیعت، زوال خود انسان را در پی دارد و همین امر معماری معاصر را با چالش های بسیاری مواجه می کند. از این رو استفاده از فضای سبز اعم از فضای سبز عمودی ، بام سبز و ... به عنوان نمودی از طبیعت می تواند در جهت تحقق بخشیدن به حفظ محیط زیست و انرژی موثر باشد.